

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. pre zločin podvodu v dôsledku zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu z úradnej moci z dôvodu zmätočnosti podľa § 384, čís. 6 tr. p. zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu v celom rozsahu aj s verejným pojednávaním, ktoré rozsudku predchádzalo, a nariadil v tejto veci nové pojednávanie u krajského súdu; zmätočnú sťažnosť verejného žalobcu odkázal na toto rozhodnutie.

D ô v o d y:

Proti rozsudku súdu prvej stolice, ktorým bol odsúdenému A. vyme-
raný súhrnný trest, podal zmätočnú sťažnosť len verejný žalobca čo do
výmery trestu, zrejme tedy podľa § 518, odst. 9 tr. p.

Najvyšší súd nemohol rozhodnúť o zmätočnej sťažnosti, lebo sa pre-
svedčil, že sa tu vyskytuje zmätok podľa § 384, čís. 6 tr. p., ktorý síce
nebol uplatňovaný, ktorého však treba dbať z úradnej povinnosti v smysle
posl. odst. cit. §.

Podľa § 518, odst. 2 tr. p. v prípade, keď doba trestov na slobode
uložených zvláštnymi rozsudkami presahuje úhrnom dva roky, alebo keď
odsúdený je vo väzení mimo sídla súdu, ktorý je povolaný k vyneseniu
rozsudku, má byť odsúdenému v pokračovaní cieľom vymerania súhrn-
ného trestu ustanovený obhájca z úradnej povinnosti. Takýto prípad vy-
skytol sa i tu, lebo išlo o štyri tresty, z ktorých dva boli po šiestich me-
siacoch, jeden sedem mesiacov a jeden štrnásť mesiacov a presahoval
teda ich súhrn dva roky. Avšak súd prvej stolice neustanovil pre odsú-
deného obhájcu z úradnej povinnosti, ani sa obhájca nezúčastnil pojed-
návania pred oným súdom.

Tým bol zavinený zmätok podľa § 384, čís. 6 tr. p.; lebo keď zákon
nariaďuje, že v pokračovaní cieľom ustanovenia súhrnného trestu má
býť odsúdenému ustanovený obhájca, tým aj nariaďuje, že účasť obhájcu
v tomto pokračovaní u súdu prvej stolice je nevyhnutel'ná, najmä že po-
jednávanie v smysle § 518, odst. 5 a 6 tr. p. nemôže sa konať v neprí-
tomnosti obhájcu. Tomuto smyslu zákona nasvedčuje aj citovanie § 384,
čí. 6 tr. p. v predposlednom odst. § 518 tr. p.

Bolo preto podľa § 34, odst. 1 por. nov. a § 404, odst. 1 tr. p. zrušiť
rozsudok krajského súdu o vymeraní súhrnného trestu a nariadiť nové
pojednávanie o návrhu na vymeranie súhrnného trestu. Zmätočná sťaž-
nosť verejného žalobcu bola odkázaná na toto rozhodnutie, lebo sa ním
stala bezpredmetnou.

Čís. 6140.

**Stíhaním trestných činov podľa zák. čl. XL:1914 nechráni zákon
žiadne práva súkromných osôb, ale výhradne len verejnoprávny záujem
štátu, záležajúci v ochrane osôb vrchnostenských; v takýchto prípa-
doch prislúcha právo zastupovať obžalobu jedine štátnemu zástupcovi,
nie však členovi alebo orgánovi vrchnosti, proti ktorému trestný čin
smeroval; títo nemôžu prichádzať v úvahu ako poškodení.**

(Rozh. zo dňa 15. februára 1938, Zm IV 695/37.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. pre prečin násilia proti orgánu vrchnosti odmietol zmätočnú sťažnosť Dr. B.

D ô v o d y:

Proti rozsudku vrchného súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej stolice, oslobodzujúci obžalovaného A. od obžaloby pre prečin násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4, odst. 2 zák. čl. XL:1914, podal ako poškodený Dr. B. (proti ktorému ako úradnému ohľadačovi mäsa smeroval zažalovaný čin) zmätočnú sťažnosť, v ktorej — vystupujúc tak ako náhradný súkromný žalobca (§ 52, odst. 2 tr. p.) — sa domáha odsúdenia obžalovaného v smysle obžaloby pre prečin násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4, odst. 2 zák. čl. XL:1914, resp. pre zločin násilia proti vrchnosti podľa § 2 citovaného zákona.

Sťažovateľ nie je oprávnený k podaniu tohoto opravného prostriedku.

V smysle § 383, odst. III, čís. 2 b) tr. p. a § 31, odst. 1 por. nov. prislúcha síce poškodenému právo podať opravný prostriedok proti sprostujúcejmu rozsudku, keď žalobca opravného prostriedku nepoužil, — v tomto prípade nemožno však považovať sťažovateľa za poškodeného s hľadiska trestného činu hore označeného.

Podľa § 13, odst. 6 tr. p. poškodený je ten, ktorého jakékoľvek právo bolo poškodené alebo ohrozované spáchaným alebo pokuseným trestným činom.

Hovorí-li však zákon v tomto ustanovení o poškodenom, je jasné, že hovorí o poškodenom ako o osobe súkromnej, a hovorí-li o jeho právach, môžu to byť len práva súkromné, ktoré trestným činom boli porušené alebo ohrozované.

Stíhaním trestných činov uvedených v zák. čl. XL:1914 o trestnej ochrane úradov nechráni zákon žiadne právo súkromných osôb, ale výhradne len verejnoprávny záujem štátu, záležajúci v ochrane osôb vrchnostenských.

Nakoľko však ide výlučne o porušenie záujmu z oboru verejného práva, v týchto prípadoch — tedy aj v súdenom prípade — prislúcha právo k zastúpeniu obžaloby jedine štátnemu zástupcovi a nie je k tomu oprávnená osoba iná, najmä činom dotknutý orgán, alebo člen vrchnosti, ktorý ako poškodený nemôže prichádzať v úvahu, pretože trestným činom podľa citovaného zákona nebolo porušené alebo ohrozené žiadne jeho právo súkromné. Je tedy zmätočná sťažnosť Dr. B. podaná osobou k tomu neoprávnenou a bola preto v smysle § 434, odst. 3 tr. p. odmietnutá.

Čís. 6141.

Předpis § 9 tr. zák. platí i pro obor zákona na ochranu republiky, pokud v tomto zákoně není uvedeno jinak.

Poměr skutkové podstaty § 9 tr. zák. ke skutkovým podstatám §§ 15, 21 zákona na ochranu republiky.